

קצת לפני 5.00. ברחובות כבר רואים אנשים המחכים לאוטובוס הראשון, שייקח אותם לעוד יום של עבודה. חופי-הרחצה מתמלאים ברוחצים. עדיין חשוך. שעות-קופץ. ובדיסקוטק הכי IN בתל-אביב, עד לרגע זה, "דיגי", מסרבים המאחרים בנשף להיפרד מרחי-בת-הריקודים. כל אחד לעצמו. רוקדים לבד. חיוך עייף על הפנים.

אין מועלים ערביים. האינתיפאדה ניצחה. גם עבודות שהיו עד לפני זמן קצר "עבודות של ערבים", מאויישות כיום בידי יהודים. לילה ארוך בתל-אביב, בלי אף ערבי אחד. באיזור שוק-הכרמל, בשכונת-מאגסיפיורי, עיר ערבית קטנה בלב תל-אביב, לא רואים ערבים מסתובבים ברחוב או יושבים על מירפסות, מאזינים למוסיקה. רק לפני זמן קצר נהגו לעשות כך אחרי יום-עבודה. היום הם אינם, ואת עבודת סימון-הכבישים, כמו שאר עבודות-הלילה, עושים בחורים יהודיים.

צמונה יותר, במיסעדת "ניו-יורק" ברחוב דיזנגוף. הכל סגור. איש אחד חסר-בית משמש לבעלי המקום כ"שומר הינם". יושב ליד השולחנות וקורא את עיתוני-הבוקר. הוא מחפש עיתונאי. "יש לי מידע על ממשלת פולין. אמסור אותו רק לעיתונאי." עיניו כחולות מאוד, נקיות מאוד, עומדות בניגוד גמור לבגדיו המזוהמים. בלילה פתאום הופסים שבתל-אביב, ישנם מי שאין להם לאן ללכת ומהיכן לחזור.

ביציאה מתל-אביב כבר כמעט אור-יום. מכוניות של מבלי-לילה מתערבבות במכוני-ניות הלוקחות את בעליהן לעבודה. את ארובת רדינג מני-קיס, מכינים אותה ליום חדש של צריכת חשמל מוגברת, של שימוש בלתי-פוסק במזגנים. כבר נעשה דביק ולח. פקקי-תנועה ראשונים מתחילים להתהוות בכניסות לעיר. רק כמה שעות קודם לכן היו אלה פקקים של מבלים. עכשיו חל-קם מתערבב בפקק ארוך ואינ-סופי של תל-אביב שונה.